

Andrej Grampovčan: *Majda*

V mladosti sem imel občutek, da je svet v mojih rokah. Verjel sem v čarobne trenutke, večne in neomajne. A čas je kot reka, neusmiljeno teče dalje, ne ozira se nazaj in ne ustavlja svojih korakov. V mladosti so koraki lahki, polni upanja, sanj in sladkih obetov. V starosti spomini kot zvezde žarijo na nočnem nebu, počasi bledijo, a tisti plamen mladosti še vedno gori v meni, neumrljiv in neugasljiv kot večni plamen ljubezni.

Stara cesta na Vrhniki, ob kateri sem nekoč živel, se kakor kača stiska ob trebuhu hriba sv. Trojica in nosi v srcu svoje in tudi moje zgodbe. Pod hribom, v hiši z vrtom, je bilo moje mladostno zatočišče, kjer je moja mladost ostala ujeta v ogledalu spomina. Po končanem šolanju sem se odločil oditi na pot novih spoznanj. Čeprav zdaj živim drugje, včasih dnevi domotožja obiščejo mojo dušo, kot veter, ki prinaša vonj doma, kot pesem, ki v srcu nikoli ne umre.

Ko se z mislimi v glavi sprehajam po Stari cesti s počasnimi koraki, oživijo stari spomini na mladost na Vrhniki, zlasti na lepo Majdo, platonsko ljubezen. Bil je čas poletnih počitnic ob koncu šolskega leta na srednji kemijski šoli v Ljubljani. Čakala me je počitniška praksa v tovarni IUUV, pa tudi delo doma ob dostavah drv in premoga za ogrevanje hiše čez zimo, igranje košarke na zunanjem igrišču, plavanje na bazenu na Vrhniki – vse to je bilo del moje mladosti, ko še ni bilo barvne televizije, niti prenosnega telefona ali osebnega računalnika.

Mladi smo se veliko družili pod vrhniškim bazenom, kjer smo igrali namizni tenis, šah, karte, poslušali glasbo, pili pijačo, ter spoznavali nove obraze, tudi tuje iz bližnjega kampa. Naši radovedni pogledi so se dotikali mladih punc, med katerimi sta bili dve sestri, vedno obkroženi s starejšimi fanti na vrhniškem bazenu. Mlajša sestra, z dolgimi črnimi lasmi in modrimi očmi v črnih kopalkah, je očarala mnoge oboževalce. Imela je od boga izklesano lepo telo, obdano z graciozno eleganco, kot skulptura iz najčistejšega marmorja. Vsaka njena mišica je pripovedovala svojo zgodbo, vsak njen gib pa je bil kot ples harmonije. Ko ji je sonce poljubljalo kožo, je zasijala kot angel, ki nosi žarek božanske svetlobe. Njena prisotnost je bila kot pesem, v kateri ljubezen igra v srcih tistih, ki imajo privilegij njene bližine. Bila je kot čudež narave, ki me spomni na brezčasno lepoto stvarstva.

Večkrat sem jo videl v kinu, na plesu pred domom JLA, opazil sem jo tudi na vrhniškem bazenu, vedno izstopajočo ob moškemu z dolgimi lasmi. Čeprav sva se večkrat videla, med nama ni prišlo do ničesar več kot do spogledovanja. Vedno me je ovila sramežljivost, in srce mi je obmolnilo.

Ko mi punca ni šla iz glave in je bila takrat samska, sem se odločil, da ji napišem anonimno pismo, poslano po pošti:

Draga moja,

Tujec sem ti, plaha ptica, ker me vidiš kot tujka v svojem očesu, a rad bi te spoznal. Med nama je samo beseda. Moje roke odsevajo spomine, jasne kot biseri. Ko sončni žarki padajo nanje,

zasijejo kot zlato, ki razkriva svojo skrivnostno lepoto. Vse okoli v trenutku zbledi, ko roke nežno objemajo obraz, ki se iskri v brezčasni neskončnosti.

Vsak dotik pripoveduje svojo zgodbo, svojo pesem, ki se dotakne srca. Melodija odmeva, sega v dušo ter jo napolnjuje s toplino in čarobnostjo. Položi dlan na mojo ramo, da postane dan kot oko, ki izlije vse solze in zaneti v meni vse plamene, da zbudijo strast in prebudijo vonje poznih rož.

Če imaš čas, se vidiva danes zvečer ob osmih na mostu pred tovarno IUUV, da ti lahko rečem ljubezen?

Mislil sem si, morda jo bodo pritegnile moje besede in bo prišla na prvi zmenek na most pred tovarno IUUV. V resnici pa nisem pričakoval, da bo dejansko prišla. Ko sem jo zagledal s kolesom na drugi strani ceste, mi je srce zastalo in skoraj bi zaradi presenečenja padel s kolesa. Bila je vsa seksi, v kratkem krilu in odpeti beli bluzi. Njena prisotnost je pritegnila mojo neustavljivo privlačnost. Kratko temno krilo je poudarjalo njene dolge noge, medtem ko je odprta bluza nežno razkrivala njeno ženstvenost, a vseeno ohranila pridih skrivnostnosti.

Opazovati jo je bilo kot gledati umetnino, ki združuje eleganco in drznost v popolno harmonijo. Njena oblačila niso bila zgolj kosi tkanine, temveč podaljški njene osebnosti, ki so izražali neodvisnost, moč in hkrati tudi nežnost. V njeni podobi se je prepletala prefinjenost s pridihom divjosti. Kratko temno krilo in bela bluza sta bila kot metafora za njen način življenja – odprt, svoboden, a z določeno mero elegancije in spoštovanja do sebe in drugih.

Njena oblačila so govorila zgodbo o ženski, ki ve, kdo je in kaj hoče, ki ne pristaja na kompromise in ki se ne boji biti opažena. Takšna samozavest in lepota ne ostaneta neopaženi. Pritegnila je moje poglede in še več kot to, pritegnila je moje občudovanje. Njena podoba je bila opomin, da je resnična lepota v samozavesti in sprejemanju sebe takšnega, kot si.

Sramežljivost mi ni dovolila, da bi se ji približal, čeprav sem v njej utapljal svoje hrepenenje. Odpeljal sem se v noč in se nisem upal opazovati iz daljave, ker ni bilo poguma v očeh, a spomin na tisti trenutek je ostal. Sošolec, ki je bil njen sosed, me je nekaj dni po tem vprašal, ali sem jaz napisal anonimno pismo. Priznal sem, in platonska zgodba o Majdi se je končala.

Kasneje sem jo občasno srečal na primestnem avtobusu, vendar ni bilo nobene medsebojne pozornosti. Čez čas sem izvedel, da se je kmalu poročila in rodila otroka, a spomin na srečanje, ki ga dejansko sploh ni bilo, na mostu nikoli ni izginil. Šola življenja je draga, a na izkušnjah se lahko marsikaj naučimo. Biti zaljubljen, ko se v očeh zrcali nebo brez oblakov, je kot vonj po svežem cvetu, ki neizmerno raste in poljublja jutranji zarji prvi sijaj.

Vendar je to le bleščeča iluzija, ki se razblini v temni tišini osamljenosti. Zaljubljenost je kot pesem, ki nikoli ne utihne, kot valovi na obali, ki se neustavljivo penijo. Je lahko resnično zapeljiva, vendar je pomembno razlikovati med njo in pravo ljubeznijo, ki pa zahteva trud, domišljijo, poljube, solze, ljubosumje, upanje in smeh. In takrat besede izgubijo pomen, ko o ljubezni govori le srce, kako močno te nekdo ljubi, ko se zgodi. Zato pusti očem, da ližejo želje, in srcu, da razbija občutke.

Če v tem svetu dihamo s polnimi pljuči, potem vemo, da lahko napojimo tudi najbolj žejne duše. Ne glede na izgubljene sanje in hrepenenje je pomembno, da ostaneš to, kar si, četudi je svet pred teboj zaprl oči! Moraš ostati resnica in ne laž, četudi si pretrpel še tako hude bolečine. Po udarcih postaneš močnejši, če jih preživiš, zato moraš sprejeti sebe takšnega, kot si, brez zadržkov in laži.

Srce dobro ve, da resnica živi v nas samih. In vera v nas bo neomajna, saj prav od nas izvira svetloba, ki naj bo večna. Za vsako ranjeno sanjo, za vsako solzo na obrazu moraš vztrajati in se dvigniti, ne ozirajoč se na preteklost. Pogumno moraš sprejeti izzive, ki prihajajo na tvojo pot, saj boš le tako odkril svoj pravi notranji obraz, ne glede na to, kaj drugi mislijo o tebi.

Vase moraš verjeti, da si edinstven in dragocen ter da je tvoje bistvo pristno in vredno ljubezni. Ko si zvest samemu sebi, boš našel svojo pot, in svetloba resnice bo vedno sijala kot sončni žarek. Zdaj, ko se oziram nazaj, vidim, da je bila vsaka izkušnja, vsak trenutek, vsak nasmeh in vsaka solza del poti, ki me je oblikovala. Vsak prijatelj, vsaka ljubezen, vsak izziv je bil kot kamenček v mozaiku mojega življenja.